

LORJANAS

VAKARŲ JŪRA

TIANJI KAIMAS

Žvirblio
Užeiga

Taidžino Jūra

BUŠIANŲ
PILIS

ŠIAURĖS JŪROS
SASIAURIS

RAJUNOS
KALNAS

IRAS

TRIUŠIO
KALNAS

BAIJUNO
UPE

ŽENSOS
MIŠKAS

SVENTIEJI
TVIRTYBĖS
KALNAI

DZINDARA

AILONGAS,
DRAKONŲ
KARALYSTĖ

KIATOS
KARALYSTĖ

KEILANO
MIŠKAS

IMPERATORISKIEJI
RŪMAI

DRAKONŲ
KARALIAUS RŪMAI

KUJANO VANDENYNAS

ALANDIS

TAMBU SALOS

PADUANO
EZERAS

SANDAU

PAMIRŠTOSIOS
LAPZURO SALOS

PIRMAS SKYRIUS

Ežero dugnas atsidavė purvu, druska ir apmaudu. Vanduo buvo toks tirštas, kad net skaudėjo laikyti akis atmerktas, bet, dėkui didingiesiems dievams, man pavyko. Antraip būčiau pražiopsojusi drakoną.

Jis buvo mažesnis, nei būčiau galėjusi įsivaizduoti. Irklinės valtelės dydžio, blizgiomis rubino spalvos akimis ir žaliais lyg skaisčiausias nefritas žvynais. Visai nepanašus į tas kaimo dydžio pabaisas, apie kurias sklido legendos, neva jos tokios milžiniškos, kad galėtų praryti visą karo laivyną.

Jis vis artėjo, kol priplaukė taip arti, kad jo apskritose raudonose akyse pamačiau savąsias.

Jis žiūrėjo, kaip skęstu.

„Padėk“, – prašiau. Man trūko oro, dar sekundėlė ir mano gyvenimas bus baigtas.

Drakonas dėbtelėjo į mane ir kilstelėjo plunksnuotą antakį. Vieną akimirką drįsau pasvajoti, kad jis man padės. Tačiau savo uodega jis apsvijio man kaklą ir išspaudė paskutinį mano kvapą.

Viskas paskendo tamsoje.

Gal ir nereikėjo sakyti kambarinėms, kad šoksiu į Šventąjį ežerą. Prasitariau tik todėl, kad širyt buvo nepakeliamai karšta. Net chrizantemų krūmai lauke apvyto, o virš citrinmedžių skraidžiojantys pesliai buvo pernelyg perkaite, kad čiulbėtų. Jau nekalbu apie tai, kad nerti į ežerą atrodė daug protingiau nei dalyvauti savo sužadėtuvių ceremonijoje arba, kaip aš vadinau, niūrijoje mano ateities pabaigoje.

Deja, mano kambarinės manimi patikėjo, ir žodžiai greičiau nei demonų ugnis pasiekė tėvą. Po kelių minučių jis pasiuntė vieną iš mano brolių su rūsčiaveidžių sargybinių palyda, kad mane sugautų.

Taigi, kaitriausią metų dieną rūmų koridorių katakombomis mane varė į niūrią mano ateities pabaigą.

Sekdama paskui savo brolių į dar vieną saulės nutviekstą menę, maigiau rankovę apsimesdama, kad prisidengiu žiovulį, ir dirstelėjau vidun.

– Baik žiovauti, – subarė Hašas.

Nuleidau ranką ir dar kartą nusižiovavau.

– Jei išsižiovausiu dabar, nebeteks žiovauti tėvo akivaizdoje.

– Šiori...

– O tu pabandyk būti pakeltas prieš aušrą, kad tau tūkstantį kartų peršukuotų plaukus, – atkirtau. – Pamėgink pavaikščioti su tais iš dievo išpirktais šilkais. – Kilstelėjau rankas, bet rankovės buvo tokios sunkios, kad vos jas išlaikiau. – Tik pažvelk į visus šiuos sluoksnius. Jų užtektų laivo burėms visai jūrai perplaukti!

Hašo lūpose pasirodė mažytė šypsėnėlė.

– Mieloji sese, dievai klausosi. Jei ir toliau taip skūšiesi, už kiekvieną paniekinimą jie paliks tavo sužadėtiniui po raupu duobutę.

Mano sužadėtiniui. Šnekos apie jį man per vieną ausį įeidavo, o per kitą išeidavo, nes galvoje sukosi malonesnės mintys: kaip iš rūmų virėjo išgauti raudonųjų pupelių pastos receptą ar – dar geriau – svarsčiau, kaip pasislėpti laive ir perplaukti Taidžino jūrą.

Kadangi buvau vienintelė imperatoriaus duktė, manęs niekada niekur neišleido, ką jau kalbėti apie keliones vienai už sostinės Džindaros ribų. O po metų tokiam išsišokimui jau būsiu pernelyg sena. Ir pernelyg ištekėjusi.

Iš to pasipiktinimo garsiai atsidusau.

– Aš pasmerkta. Jis bus bjaurus.

Mano brolis sukriženo ir stumtelėjo mane į priekį.

– Nagi, nebesiskūšk. Beveik atėjome.

Užverčiau akis. Hašas skambėjo kaip septyniasdešimtmetis, o ne septyniolikmetis. Mėgau jį labiausiai iš visų šešių savo brolių – jis vienintelis mąstė taip pat greitai, kaip ir aš. Bet nuo tada, kai į savo kaip princo pareigas pradėjo žvelgti pernelyg rimtai ir, užuot krėtęs išdaigas, ėmė žaisti šachmatais, tam tikrų dalykų jau nebegalėjau jam sakyti.

Pavyzdžiui, to, ką slėpiau savo rankovėje.

Ranką sukuteno ir aš pasikasiau alkūnę.

Saugumo dėlei sugnybiau platus rankovės galą. Jei Hašas pamatytų, ką slepiu jos klostėse, nė nespėčiau sužinoti, ką jis apie tai mano.

Nei jis, nei tėvas.

– Šiori, – sušnibždėjo Hašas. – Kas tavo suknelei?

– Pamaniau, kad išsitečiau šilką, – pamelavau ir apsimėčiau, kad valau dėmę ant rankovės. – Šiandien baisiai karšta. – Nusukau žvilgsnį į kalnus ir ežerą. – Juk būtų daug smagiau maudytis lauke, užuotėjus į tą nuobodžią ceremoniją?

Hašas įtariai dėbtelejo į mane.

– Šiori, nekeisk temos.

Nulenčiau galvą, iš visų jėgų stengdamasi parodyti, kad atgailauju, ir slapta pasitaisiau rankovę.

– Tu teisus, broli. Man laikas užaugti. Ačiū tau už... už...

Ranką vėl sukuteno ir pliaukštelėjau per alkūnę, bandydama nuslopinti garsą. Mano paslaptis darėsi vis neramesnė ir glamžė mano suknelę.

– Už tai, kad palydėjai į susitikimą su mano sužadėtiniu, – greitai išbėriau.

Pasukau į priėmimų menę, bet Hašas sugriebė mano rankovę, aukštai pakėlė ir gerai pakratė.

Iš jos išskrido laumžirgio dydžio popierinė paukštė, ir ne mažiau greita. Iš tolo ji priminė mažą žvirblį su raudono rašalo taškeliu ant galvos. Nuo mano rankos ji nuskrido broliui ant galvos ir plonais sparneliais pasiutusiai mosavo jam priešais veidą.

Hašui net žandikaulis atvipo ir iš nuostabos iššoko akys.

– Kiki! – spėriai sušnabždėjau, išskleisdama rankovę. – Skrisk atgal!

Kiki nepakluso. Ji nutūpė Hašui ant nosies ir meiliai paglostė ją sparneliu. Man pečiuose nuslūgo įtampa; Hašas visada patiko gyvūnams, ir aš buvau įsitikinusi, kad mano paukštė apžavės jį taip, kaip apžavėjo mane.

Mano brolis mosavo rankomis sau prieš veidą, bandydamas ją sugauti.

– Neskriausk jos! – surikau.

Kiki pakilo, kad išvengtų jo delnų. Ji vis atsimušinėjo į medines menės langines, ieškodama atviro lango, kad galėtų iškristi į lauką.

Bandžiau ją vytis, bet Hašas mane sugriebė ir tvirtai laikė, kol mano šliurės ėmė slysti girgždančiomis medinėmis grindimis.

– Leisk jai skristi, – pasakė man į ausį. – Vėliau apie tai pasikalbėsime.

Sargybiniai atidarė duris, ir vienas iš tėvo ministrų mane pristatė:

– Princesė Šiorianma, jauniausias vaikas, vienintelė imperatoriaus Hanriju ir velionės imperatorienės...

Viduje, skliautuotos salės gale, sėdėjo mano tėvas su savo konsorte, mano pamote. Oras net dūzgė nuo nekantrumo, dvirikiškai vis lankstė ir perlankstė drėgnas nosinaites prakaitui nuo smilkinių nusivalyti. Pamačiau lordo Bušiano ir jo sūnaus, mano sužadėtinio, klūpančių priešais imperatorių, nugaras. Mane, sustingusią prie slenksčio, pastebėjo tik mano pamotė. Ji pakreipė galvą ir blyškiomis akimis įsistebeilijo į manąsias.

Nugarą nukrėtė šiurpas. Staiga mane apėmė baimė, kad jei ištversiu šią ceremoniją, tapsiu tokia kaip ji: šalta, liūdna ir vieniša. Dar blogiau bus, jei nerasiu Kiki, jei ją ras kas nors kitas ir tėvas išsiaiškins mano paslaptį...

Mano paslaptis buvo ta, kad užbūriau iš popieriaus išlankstyta paukštį ir šis atgijo.

Uždraustais burtais.

Nusisukau nuo durų ir prasibroviau pro Hašą, šis buvo pernelyg susijaudinęs, kad mane sulaikytų.

– Princese Šiori! – šaukė sargybiniai. – Princese!

Bėgdama paskui Kiki nusimečiau savo iškilmių švarką. Vien jo siuviniai svėrė daugiau nei sergėtojo šarvai, tad išlaisvinusi pečius ir rankas pasijutau lyg ant sparnų. Menės viduryje palikau šilko jūrą ir pro langą iššokau į sodą.

Saulė spigino, tad prisimerkiau, bandydama iš akių nepamesti Kiki. Ji skrodė vyšnias ir citrinmedžius, o nuo jos siautulingo skrydžio net pesliai virto nuo šakų.

Planavau palikti Kiki savo kambaryje, paslėptą papuošalų dėžutėje, bet ji taip stipriai plakė sparnais ir priešinosi įkalinama, jog pabūgau, kad kol dalyvausiu ceremonijoje, ją ras tarnai.

„Geriausia, jei ji bus su manimi“, – pagalvojau.

„Pažadi gražiai elgtis?“ – paklausiau jos.

Kiki pasukiojo galvą ir palaikiau tai sutikimu.

Suklydau.

Kad mane kur demonai, aš – didžiausia kvailė visoje Kiatoje! Nekaltinu savęs tik už tai, jog esu gailėstinga, kad ir popierinei paukštei.

Kiki buvo *mano* popierinė paukštė. Mano broliai augo ir kasdien turėjo vykdyti vis daugiau princams tenkančių pareigų, todėl jaučiausi vieniša. O štai Kiki klausėsi manęs, saugojo mano paslaptis ir mane prajuokindavo. Kasdien ji darėsi vis gyvesnė. Ji buvo mano draugė.

Privalėjau ją susigražinti.

Mano popierinė paukštė nutūpė Šventojo ežero vidury, nesutrikdomai romi sau plūduriavo stovinčio vandens paviršiuje, tarsi ką tik nebūtų aukštyn kojomis apvertusi viso mano ryto.

Kai ją pasiekiau, jau buvau uždususi. Nors buvau be savo

viršutinio drabužio, suknelė buvo tokia sunki, kad vos gaudčiau kvapą.

– Kiki! – Bandydama atkreipti jos dėmesį, ėmečiau į vandenį akmenuką, bet ji nuplūduriavo dar toliau. – Ne laikas žaisti.

Ką man daryti? Jei kas nors sužinos, kad turiu magiškų galių, net ir visai silpnų, amžiams būsiu išsiųsta iš Kiatos, o tai kur kas blogiau nei ištekėti už beveidžio trečio rango lordo.

Skubiai nusispyriau šliures ir nė nesivarginau nusivilkti drabužių.

Šokau į ežerą.

Kaip mergaitė, kurią vertė kiurksoti namuose, mokytis kaligrafijos ir groti citra, buvau puiki plaukikė. Už tai turiu būti dėkinga savo broliams; kai visi buvome maži, vėlyvais vasaros vakarais iššliukindavome pasiplaukioti. Gerai pažinojau šiuos vandenius.

Plaukiau link Kiki, saulė svilino man nugarą, o paukštė grimzdo vis gilyn į vandenį. Suknelės klostės mane tvirtai apšivijo, o sulig kiekvienu yriu man prie kojų lipo sijonas. Pajutau, kad ima trūkti jėgų, ir nejučia išnyko dangus – mane įtraukė ežeras.

Springdama mėginau iškilti į paviršių. Kuo labiau priešinausi, tuo greičiau skendau. Aplink mane lyg audros sukūrys sukosi ilgos mano juodų plaukų sruogos. Žarnas susuko siaubas, ėmė degti gerklė, pasiutusiai pulsavo ausyse.

Nuplėšiau auksinę savo drabužių juostą ir truktelėjau už sijonų, bet jų svoris tempė mane žemyn, kol saulė virto aukštai virš manęs blyškiai švytinčiu perlu.

Pagalčiau pavyko išsilaisvinti iš sijonų ir pakilti aukštyn, bet buvau per giliai. Nieku gyvu nepavyks išplaukti į paviršių neįkvėpus.

Aš mirsiu.

Aršiai spardžiausi, kovojau dėl menkausio oro gurkšnio, bet bergždžiai. Stengiausi nepulti į paniką. Juk panikuodama tik dar greičiau nuskęsiu.

Pas mane jau keliavo mirties dievas lordas Šarimaenas. Jis nuramins deginantį raumenų skausmą ir sopulingą gerklę. Mano kraujas ėmė vėsti, lėtai merkėsi akių vokai...

Tada ir pamačiau drakoną.

Iš pradžių palaikiau jį gyvate. Jau kelis šimtmečius čia niekas nematė drakono ir iš toli jis priminė vieną iš mano pamotės augintinių. O tada pamačiau jo nagus.

Jis plaukė link manęs, taip priartėjo, kad galėjau paliesti jo ūsus – ilgus ir plonus lyg sidabro gijos.

Jo letena buvo ištiesta, o jam ant delno buvo dviem nagais suspausta Kiki.

Akimirksniu atsigavau. Pasispyriau bandydama ją pasiekti. Bet mano jėgos buvo išsekusios. Man trūko oro. Mano pasaulis traukėsi, visos spalvos nusiplovė.

Šelmiškai spoksodamas, drakonas sugniaužė pirštus. Tada svedė savo uodegą man už nugaros ir apšivijo ja man kaklą.

Mano širdis suplakė paskutinį kartą.

ANTRAS SKYRIUS

– G-gyvatė..., – išgirdau Hašą mikčiojant. Jis nebuvo geras melagis. – Ji pamatė gyvatę.

– O tada nubėgo prie ežero? Tai neatrodo panašu į tiesą.

– Na... – Hašas užsikirto. – Juk žinai, kaip ji nekenčia gyvačių. Pamanė, kad ši jai įkaš.

Man iš skausmo plyšo galva, bet pusiau pramerčiau vieną akį, kad pašnipinėčiau prie mano lovos stovinčius savo du vyresnius brolius – Andahajų ir Benkajų. Hašas stovėjo kambario gilumoje ir kramtė lūpą.

Užmerkiau akį. Jei manys, kad miegu, gal tiesiog išeis?

Bet, kad jį kur, Hašas pastebėjo.

– Žiūrėkit, ji bunda.

– Šiori, – griežtai pasakė Andahajus ir ištįsusių veidu įsispokojo į mane. Papurtė mane už pečių. – Žinom, kad nemiegi. Šiori!

Nusikosėjau, mano kūnas sudrebėjo iš skausmo.

– Andahajau, liaukis! – pasakė Benkajus. – Liaukis!

Mano plaučiai tebedegė, man trūko oro, burnoje jutau purvo ir druskos skonį. Išmaukiau Hašo pasiūlytą vandenį, o tada išspaudžiau broliams šypsena.

Nė vienas man neatsakė tuo pačiu.

– Praleidai savo sužadėtuvių ceremoniją, – piktinosi Andahajus. – Radome tave ant kranto, vos nepaskendai.

Tik vyriausiasis brolis galėjo mane barti už tai, kad vos nenumiriau.

„Vos nenumiriau“, – pakartočiau sau, pirštais liesdama kaklą. Drakonas apsvijęs jį uodega, tarsi mėgindamas mane pasmaugti. Bet nubrozdinimų nejaučiau, tvarsčių irgi nebuvo. Ar jis mane išgelbėjo? Paskutinis mano prisiminimas – dvi rubininės akys ir kreiva šypsena. Nepamenu, kad būčiau išplaukusi į paviršių, pati negalėjau išnirti...

Man virš nykščio kažkas suplazdėjo, staiga supratau, kad kita mano ranka yra po antklode.

„Kiki.“ Ačiū Amžiniesiems Teismams! Ji, kaip ir aš, buvo šiek tiek permirkusi. Bet gyva.

– Šiori, kas nutiko? – kvotė Andahajus.

– Leisk jai atsikvėpti, – pasakė Benkajus. Jis pritūpė prie lovos ir glostė man nugarą, kol gėriau vandenį. Visuomet švelnus ir kantrus, jis būtų buvęs mano mėgstamiausiasis brolis, jei tik būčiau dažniau jį mačiusi. Tėvas ruošė jį Kiatos kariuomenės vado pareigoms, o Andahajus buvo sosto įpėdinis.

– Sese, išgąsdinai mus. Nagi, papasakok senajam Benbenui, ką prisimeni.

Atlošiau galvą ir atsirėmiau į savo lovos raudonmedžio rėmą. Hašas jau buvo jiedviem pasakęs, kad pabėgau, nes pamačiau gyvatę. Ar verta tęsti šį baisų melą?

„Ne, jei meluosiu, Andahajus ir Benkajus ir toliau mane kvos, – šmėstelėjo mintis. – Bet negaliu pasakyti tiesos – jie negali sužinoti apie Kiki.“

Atsakymas buvo paprastas. Kai neveikia melas, suveikia iškraipymai.

– Mane išgelbėjo drakonas, – atsakiau.

Andahajaus lūpų kampučiai nutįso.

– Drakonas. Kurgi ne.

– Kaip drakonas jis buvo mažas, – tęsiau, – bet, spėju, todėl, kad dar jaunas. Jo akys atrodė protingos. Aštresnės net už Hašo.

Žaismingai nusiviečiau, tikėdamasi praskaidrinti visų nuotaiką, bet mano broliai darėsi vis rūškanesni.

– Šiori, neturiu laiko pasakoms, – režė Andahajus. Iš visų brolių jo vaizduotė buvo prasčiausia. Jis sukryžiuavo rankas, jo ilgos rankovės buvo tokios pat standžios kaip jo juodi plaukai. – Juk kasdien gali nubėgti prie ežero... bet nubėgai būtent tą dieną, kai vyko tavo sužadėtuvių su lordo Bušiano sūnumi ceremonija!

Sužadėtinis buvo visai išgaravęs man iš galvos. Krūtinė prisipildė kaltės, šypsena bemat išblėso. „Turbūt tėvas ant manęs siunta.“

– Tėvas tuoj ateis pas tave, – tęsė Andahajus. – Nors esi jo numylėtinė, nesitikėk lengvai išsisukti.

– Nebūk jai toks griežtas, – pasakė Benkajus ir prislopinęs balsą tęsė: – Iš to, ką žinome, tai galėjo būti užpuolimas.

Jau net ir aš susiraukiau.

– Užpuolimas?

– Sklinda kalbos apie sukilimus, – paaiškino antras vyriausiasis mano brolis. – Daug lordų prieštarauja tavo santuokai su lordo Bušiano sūnumi. Jie baiminasi, kad Bušianų šeima taps pernelyg galinga.

– Aš nebuvo užpulta, – patikinau juos. – Aš pamačiau drakoną ir jis mane išgelbėjo.

Andahajus iš susierzinimo net paraudo.

– Šiori, baik meluoti. Dėl tavo kaltės lordas Bušianas su sūnumi išvyko iš Džindaros visiškai sugėdinti.

Bent kartą nemelavau.

– Tai tiesa, – prisiečiau. – Aš mačiau drakoną.

– Tą patį ir tėvui sakysi?

– Ką sakysi tėvui? – per visą kambarį nuskambėjo rūstus balsas.

Negirdėjau, kaip atsidarė mano kambario durys, bet dabar jos sugirgždėjo, kai į kambarį įžengė tėvas su pamote. Mano broliai žemai nusilenkė, aš irgi nuleidau galvą – taip žemai, kad bemaž paliečiau savo kelius.

Andahajus pirmas pakilo.

– Tėve, Šiori...

Tėvas mostu jį nutildė. Pirmąkart mačiau jį tokį įtūžusį. Dažniausiai jo griežtumui sušvelninti pakakdavo vien mano šypsenos, bet ne šiandien.

– Tavo slaugytoja mus informavo, kad nesi sužeista, – tarė jis. – Palengvėjo tai sužinojus. Bet tai, ką šiandien padarei, yra visiškai nepateisinama.

Nuo jo įtūžio ir nusivylimo kupino žemo balso net medinis mano lovos rėmas sutirtėjo. Nepakėliau galvos.

– Atsiprašau. Aš nenorėjau...

– Deramai atsiprašysi lordo Bušiano ir jo sūnaus, – pertraukė jis. – Tavo pamotė pasiūlė išsiuvinėti gobeleną – taip išsklaidysi jo šeimai užtrauktą gėdą.

Dabar aš pakėliau akis.

– Bet, tėve! Užtruksiu savaičių savaites.
– O tu kur nors skubi?
– O kaip mano pamokos? – paklausiau praradusi viltį. –
Mano pareigos, popietinės maldos šventykloje...
Tėvas buvo nepajudinamas.
– Iki šiol pareigos tau visai nerūpėjo. Kol siuvinėsi gobelena, būsi nušalinta nuo pamokų. Tučtuojau kibsi prie darbo, pamotė tave prižiūrės, ir neišeisi iš rūmų tol, kol nebaigsi.
– Bet... – Pamačiau, kaip Hašas purto galvą. Dvejojau, nes žinojau, kad jis teisus. Nerekėjo man ginčytis, nereikėjo protestuoti... Vis dėlto pasielgiau neišmintingai ir iš mano lūpų pabiro žodžiai: – Bet po dviejų savaičių bus Vasaros festivalis...
Vienas iš mano brolių bakstelėjo man į nugarą. Šįkart įspėjimas suveikė. Bemat prikandau liežuvį.
Tėvo žvilgsnis akimirksniui sušvelnėjo, bet balsas tebebuvo rūstus.
– Šiori, Vasaros festivalis vyksta kasmet. Tau neprošal pamokyti savo elgesio padarinių.
– Taip, tėve, – sušnabždėjau skausmui veriant krūtine.
Tiesa, Vasaros festivalis vyksta kasmet, bet šis bus paskutinis, kai galėsiu pabūti su savo broliais, paskui man sukaks septyniolika, ištekėsiu, ne, būsiu *ištekinta*, ir turėsiu gyventi su savo vyru.
Ir aš viską sugadinau.
Tėvas stebėjo mane, laukė, kol pulsiau maldauti, išsisukinėti, nertis iš kailio, kad tik jis persigalvotų. Bet Kiki sparnų plakimas mano delne vertė tylėti. Žinojau, kas grėstų, jei ją rastų, ir tai būtų kur kas blogiau nei praleisti festivalį.
– Šiori, buvau tau pernelyg švelnus, – tyliai tarė tėvas. –

Kadangi esi jauniausias mano vaikas, suteikiau tau per daug laisvės, leidau siautėti su broliais. Bet tu jau nebesi vaikas. Esi Kiatos princesė, *vienintelė* princesė visoje karalystėje. Pats laikas išmokti elgtis, kaip pridera tavo titulo damai. Pamotė sutiko tau padėti.

Iš baimės skrandis susitraukė, kai pažvelgiau į pamotę, stovinčią prie lango ir nejudančią iš vietos. Net pamiršau, kad ji čia, nors tai bemaž neįmanoma.

Ji buvo nepaprastai graži – tokį grožį poetai įamžina legendose. Mano tikroji mama buvo pripažinta gražiausia moterimi visoje Kiatoje, ir iš jos portretų, kuriuos mačiau, buvo akivaizdu, kad tai – tiesa. Bet mano pamotė, ko gero, buvo gražiausia moteris visame pasaulyje.

Įstabių opalo formos akių, rožės pumpuro spalvos lūpomis, juodmedžio spalvos plaukais, kurie taip žvilgėjo, kad priminė ilgą satino audinį, besidriekiantį jos nugarą. Bet išimintiniausias jos bruožas buvo įstrižas randas skersai veido. Kito žmogaus veide jis būtų atrodęs gąsdinančiai, galbūt kiti bandytų jį slėpti. Tik ne mano pamotė! Randas savotiškai didino jos žavesį. Ji nė nesipudravo veido, nors tai buvo madinga, ir plaukų nesitėpė vašku, kad šie dar labiau žvilgėtų. Nors tarnaitės liežuvavo, kad ji niekada nenaudoja jokios kosmetikos, visi pritarė, kad mano pamotės natūralus grožis buvo kerintis.

Raikama – visi ją taip vadino jai už nugaros. *Bevardė Karalienė*. Kadaiše ji turėjo vardą savo gimtinėje į pietus nuo Kiatos, bet jį žinojo tik tėvas ir saujelė jo patikėtinių. Ji niekada jo nepasakė ir nieko nepasakojo apie savo gyvenimą prieš tampant imperatoriaus konsorte.

Bandžiau išvengti jos žvilgsnio ir spoksojau į savo rankas.

– Tėve, aš labai atsiprašau, kad užtraukiau tau gėdą. Ir tavęs, pamote. Aš to nenorėjau.

Tėvas palietė man petį.

– Nenoriu, kad artintumeisi prie ežero. Gydytojas sakė, kad vos nepaskendai. Kurių galų pabėgai iš rūmų?

– Aš... – Burna išdžiūvo. Kiki blaškėsi mano delne, tarsi bandydama įspėti nepasakyti tiesos. – Taip, aš... pamaniau, kad pamačiau gy..

– Ji sakė viduje mačiusi drakoną, – tarė Andahajus ir jo tonas išdavė, kad manimi jis nepatikėjo.

– Ne rūmuose, – surikau. – Šventajame ežere.

Pamotė, kuri iki šiol stovėjo tokia rami ir tyli, staiga sustingo.

– Matei drakoną?

Sumirksėjau, nustebinta jos smalsumo.

– Aš... taip, taip, mačiau.

– Kaip jis atrodė?

Žiūrint į jos blyškias akmenines akis man, melagei iš prigimties, meluoti buvo sunku.

– Jis buvo nedidukas, – pradėjau, – smaragdiniais žvynais ir raudonomis kaip saulė akimis. – Sunkiai išlemenau kitus žodžius: – Esu tikra, kad jį išsigalvojau.

Raikamos pečiai lėtai nusileido, į jos veidą vėl grįžo ramybė – lyg kaukė, kurią būtų trumpam nusiėmusi.

Ji man išspaudė šypsni.

– Šiori, tavo tėvas teisus. Bus geriau, jei daugiau laiko praleisi namuose, kad nepainiotum fantazijos ir realybės.

– Taip, pamote, – sumurmėjau.

Tėvui mano atsakymas tiko, jis kažką pasakė pamotei ir išėjo. O ji liko.

Pamotė buvo vienintelis žmogus, kurio nemokėjau perskaičiuoti. Jos akys apsitraukė aukso dėmėmis, mane sukaustė jos šaltas žvilgsnis. Nesupratau, ar jis buvo gilus, ar slėpė nepapasakotą istoriją.

Kai broliai mane erzindavo, neva aš jos bijau, sakydavau, kad bijau tik jos gyvatiškų akių, bet giliai viduje žinojau, kad baimę kėlė šis tas daugiau.

Nors ji niekada to nepasakė ir neparodė, žinojau, kad Raikama manęs nekenčia.

Nenučiuokiau, kodėl. Maniau, kad gal tėvui per daug primenu savo mamą – šviesą, kuri privertė degti jo žibintą, jo širdies imperatoriene. Mamai mirus, tėvas jos garbei pastatė šventyklą ir kasryt eidavo į ją melstis. Atrodė logiška, jog pamotė nepkentė manęs už tai, kad primenu jos nepralenkiamą varžovę.

Vis dėlto nemaniau, kad tai buvo tikroji jos neapykantos man priežastis. Ji nė karto nepapriekaištavo tėvui už mano mamos pagerbimą; ji nė neprašė būti vadinama ne konsorte, o imperatoriene. Atrodė, kad ji mėgsta būti palikta ramybėje, ir aš vis pasvarstydavau, galbūt jai labiau patiktų, jei ją oficialiai vadintų Bevarde Karaliene, o ne Jos Spindenybe – iš pagarbos jos grožiui ir titului.

– Ką laikai rankoje? – paklausė pamotė. Mano paukštė nutipeno bemaž iki lovos krašto ir man tik tada dingtelėjo, kaip keistai turėjau atrodyti vis dar bandydama ją uždengti.

– Nieko, – išpyškinau.

– Tuomet padėk rankas ant kelių, kaip pridera Kiatos princesei. Ji laukė ir man beliko paklusti.

„Kiki, nejudėk. Prašau.“

Kai pakėliau ranką, Raikama iš po antklodės ištraukė Kiki.